

menijo danes, ko bi si Nemci radi ustvarili posebno deželico, program českega naroda, ki ima svoje zgodovinske pravice in ne more dopuščati, da bi ga kjerkoli v deželi njegovih prednikov šteli v tujce. Mi Slovenci pa, ki nimamo samostalne zgodovine in smo strašno razkosani, ne smemo pozabljati, da narodnostna ideja sicer dosledno preraja Avstrijo, ali to načelo ni jedino odločilno: Ogrri, Čehi, Poljaki in Hrvatje se držé zgodovinskih individualnostij. Kaj pa je resnično nam do naših vojvodin in grofij, sosebno do vojvodine štajerske in koroške? V tem oziru se naši ideali križajo s českimi in hrvaškimi; v našem programu je po takem treba narodnostno načelo združiti z zgodovinskim, zlasti pa posnemati na Štajerskem in Koroškem česke Nemce: sprava ni potrebna samo na Českem, ampak povsod v Avstriji, in Nemci naj poplačajo drugje vsaj nekoliko tega, kar pridobé na Českem!

(Konec prihodnjič.)

Bolna ljubezen.

Srcé je moje bilo pusta njiva,
 Kril jo je sneg in led —
 Kar se nasmehne pómlad ljubezniva,
 Požene cvet.
 Oh, smiliš se mi cvetje:
 Nikdár, nikdár ne sine ti poletje!

* * *

Glej, koliko jih bilo je pred tabo,
 Ko jim je še prijazen vetrec vèl,
 A vsem usèhlo stébelce je slabo,
 In nerazcvel že vsak je ovenèl.
 Pod rušo nenasiten črv prebiva,
 Nemirno glóje ondu noč in dan,
 Zató, ko malo hipcev slaj uživa,
 Na bolnih tleh umrje cvet bolán.

Fr. Gestrin.

